ULTIMA Generație

Din cuprins:

Facă-se voia Ta

Evoluția Pământului...

cu Dumnezeu

Efectul fluturelui

Despre limite

Un Squanto trimis înainte

Anul XVII/Nr.3
Iulie - Septembrie 2009

ULTIMA Generație

Anul XVII / Nr. 3
Iulie - Septembrie 2009

este o revistă pentru tineret editată de:
ASOCIAȚIA RELIGIOASĂ
A ADVENTIȘTILOR DE ZIUA A ȘAPTEA
MIȘCAREA DE REFORMĂ DIN ROMÂNIA
e-mail: info@azsmr.ro
www.azsmr.ro

Colectivul de redacție:
Vasile Buftea, Nelu Iancu,
Cornel Munteanu, Marius Stroia,
Fivi Picu, Daniela Picu

Tehnoredactare: Sandu Toma

Editura Păzitorul Adevărului
Str. Morii, Nr. 27
505200, Făgăraș - Jud. Brașov
Tel: 0268 213714 Fax: 0268 214111
e-mail: farulsperantei@azsmr.ro
www.azsmr.ro

ISSN 1223-8872

În acest număr:

Editorial

Vrei să fii salvat? / 3

Inimi tinere

Facă-se voia Ta / 4

Evoluția Pământului...
cu Dumnezeu / 8

Pe calea vieții

Efectul fluturelui / 12

Despre limite / 15

File de istorie

Un Squanto trimis înainte / 21

Cu Dumnezeu în fiecare zi

Tabără de copii la Porumbacu / 24

Tabără în Ardealul de Nord
Budureasa / 30

Tabără de tineret - Porumbacu / 32

Clubul de vacanță - Bran / 36

Tabără de tineret la Bicaz / 39

Vrei să fii salvat?

Veşnicia este visul nostru, al tuturor celor care am ales să-L urmăm pe Isus. Şi cu toate că drumul este greu şi uneori ne descurajăm, gândul că odată vom fi cu Isus pentru a nu ne mai despărţi, ne dă puteri să mergem înainte.

Mai rămâne o întrebare, nu una pesimistă, ci una realistă, pusă în mod matur şi inteligent: Vom fi şi noi printre cei care se vor bucura de veşnicie?

Preocuparea aceasta nu are nici o tendinţă de a pune sub semnul întrebării capacitatea lui Dumnezeu sau dorinţa Sa de a ne salva din această lume. Şi pentru a alunga orice suspiciune în această privinţă, să o formulăm altfel: Chiar vrem să fim salvaţi din această lume?

Dorinţa de a câştiga viaţa veşnică l-a neliniştit cândva pe unul din tinerii care trăiau în vremea Domnului Isus. Urmărind convorbirea, precum şi deznodământul acestei întâmplări, ne punem întrebarea: Dorea să câştige viaţa veşnică, sau nu?

După modul în care a fost formulată întrebarea s-ar părea că era foarte interesat de problema mântuirii. Aflând însă modul cum a reacţionat când a aflat răspunsul, ne schimbăm părerea. De fapt: Îl interesa sau nu mântuirea? Dacă-l interesa, de ce a renunţat aşa uşor la dorinţa de a o obţine?

Dar să revenim la situaţia noastră.

Dorim mântuirea? Dacă o dorim este normal să ne intereseze toate jaloanele care ne călăuzesc pe drumul cel bun, să cercetăm Cuvântul lui Dumnezeu pentru a afla cum o putem obţine. Veţi spune, şi aceasta pe bună dreptate, că mântuirea este un dar de la Dumnezeu. Şi eu cred la fel. Totuşi, oricât de doritor ar fi să ne salveze, Dumnezeu nu poate trece peste dorinţa noastră. Şi dorinţa noastră va fi influenţată în funcţie de modul în care alegem să trăim în această lume. În acest sens Cuvântul lui Dumnezeu are un rol important. El ne arată deopotrivă rezultatele alegerii unei căi drepte, alături de cele ale alegerii unei căi greşite. Prin urmare nu este necesar doar să ne informăm asupra cerinţelor Cuvântului lui Dumnezeu, ci să-L rugăm pe El să ne dea şi voinţa ca să ne lăsăm atraşi, să ne schimbe dorinţele, priorităţile, modul de a gândi. Atunci alegerea va fi de la sine de partea cea bună.

În concluzie, dacă vrem sau nu să fim salvaţi, nu reiese din declaraţiile pe care le facem, ci din dinsponibilitatea de care dăm dovadă de a ne bucura să trăim chiar din această viaţă, ca în prezenţa unui Dumnezeu Sfânt.

Daniela Picu

Facă-se voia Ta!

Cu ceva ani în urmă, la începutul venirii mele în biserică, în vremea studenției, participam regulat alături de tinerii din conferința din care făceam parte la adunări de tineret. Se țineau pe atunci niște predici de redeșteptare pentru tineri, care m-au impresionat profund și care m-au ajutat enorm în acea perioadă. Țin minte că mergeam acasă plină de entuziasm, dorind să-I predau Domnului toate lucrurile din viața mea. Acele predici treziseră în mine dorința de consacrare, dar odată ajunsă acasă mă confruntam cu realitatea crudă a vieții cotidiene, plină de griji, de lucruri care trebuie făcute, preocupări de tot felul. Așa că după una din predici „mi-am luat inima în dinți" și l-am întrebat pe predicatorul care ți-

nuse mișcătoarea temă de redeșteptare din seara aceea: „Dar apoi, ce fac?”

„Biruiește, da biruiește. Voiește în fiecare clipă ceea ce voiește Dumnezeu. ... Apoi stăruiește asupra gândului că ești în prezența lui Isus, umblând cu Dumnezeu, având viața ascunsă cu Hristos în Dumnezeu” (*Înalta noastră chemare*, pag. 39).

Am auzit cu toții de multe ori până acum predici despre predarea voinței, despre predarea eului, poate prea multe ca să le mai luăm în seamă, și totuși, creșterea spirituală are la bază acest lucru „voiește în fiecare clipă ceea ce voiește Dumnezeu” și fii conștient de prezența lui Isus alături de tine în orice circumstanță.

Am experimentat aceasta în viața mea, ani de zile după acel moment am zis: „Doamne dacă Tu asta vrei, facă-se voia Ta”. Și lucrurile au mers bine. Dar la un moment dat mi s-a părut că nu e drept să rabd și asta și cealaltă, și-am zis „Doamne asta chiar nu vreau”. Și lucrurile au început să meargă rău, din ce în ce mai rău.

Vi s-a întâmplat și vouă să treceți prin situații dificile, sau să fiți nevoiți să răbdați un tratament nedrept, o acuzație nedreaptă, o atitudine ostilă, sau chiar o problemă de sănătate care să vă facă să gândiți „Doamne nu e drept; de ce trebuie să rabd, să îndur eu asta”? Chiar dacă din punct de vedere omenesc unele situații sunt cu adevărat grele sau nedrepte, dacă Dumnezeu le îngăduie să se abată asupra noastră înseamnă că avem nevoie de ele.

Mi-au trebuit ani de zile să învăț acest lucru și nu cred că am reușit încă pe deplin.

Dragi tineri, dacă vă doriți o viață creștină împlinită, mai mult decât o formă goală, învățați să cunoașteți voia lui Dumnezeu și rugați-vă să primiți puterea și bucuria de a „voi în fiecare clipă ceea ce voiește Dumnezeu”.

Aici însă apar câteva probleme:

- ✔ Prima e că trebuie să știi ce dorește Dumnezeu. Și acest lucru se poate realiza doar prin studiul Cuvântului Său. Dar nu e nevoie să aștepți sau să crezi că la un moment dat vei ști tot ce dorește Dumnezeu. Important este să începi cu ceea ce știi. Iar pe măsură ce aplici ceea ce știi, Dumnezeu îți va descoperi tot mai mult din voia Sa.

✔ O altă problemă cu care ne confruntăm adesea este aceea că nu suntem dispuși să muncim, sau, mai bine zis, să răbdăm. Îndeplinirea voii lui Dumnezeu presupune uneori să facem anumite lucruri care nu ne plac: să ne purtăm frumos cu persoane care poate ne-au rănit, să ne opunem unor obiceiuri care ne-au robit ani la rând etc. Dar să ne amintim cuvintele apostolului Pavel „Nu v-a ajuns nici o ispită care să nu fi fost potrivită cu puterea omenească. Și Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre; ci, împreună cu ispita, a pregătit și mijlocul să ieșiți din ea, ca s-o puteți răbda." (1 Corinteni 10.13). Să ne reamintim mereu că Dumnezeu ne-a pregătit mijloacele necesare de a face față oricărei ispite, și ne va pune la dispoziție aceste mijloace atunci când I le cerem și suntem dispuși să le primim. Dar nu le putem primi până când nu vom dori din toată inima "facă-se voia Ta".

✔ O altă problemă pe care o avem foarte mulți dintre noi, e aceea că nu suntem perseverenți. Puterea se primește zilnic, asemenea energiei primite din mâncare: nu poți mânca azi pentru toată luna. În fiecare zi avem nevoie de putere din cer, în fiecare zi avem nevoie de comuniune cu Dumnezeu. Știm acest lucru, dar îl știe și Satan, de aceea va face orice îi stă în putință să ne răpească aceste momente de părtășie, să ne răpească „mâncarea" atât de necesară și astfel îi este foarte ușor să ne biruie cu ispitele sale.

Despre Isus este scris: „Nici o oră din viața Sa, din copilărie până la vârsta maturității, nu a fost cheltuită fără rost, nici una n-a fost folosită pe nedrept pentru Sine." (Înalta noastră chemare, pag. 57). Să ne analizăm încă o dată modul de petrecere a timpului nostru și să-I cerem lui Dumnezeu să facă ordine în programul nostru în așa fel încât să ne rămână timp pentru comuniunea cu El.

✔ Uneori vrem să facem noi ceea ce trebuie, sau ceea ce ni se cere, credem că putem face noi, că putem asculta noi, și atunci apare frustrarea, căci ne străduim să facem lucruri pe care știm că trebuie să le facem, dar pe care nu le dorim. Și aici cred că se găsesc mulți tineri. Știu că ar fi bine dacă ar face, sau nu ar face anumite lucruri, dar le plac, și le doresc și le fac sau nu le fac doar pentru că mama, tata, biserica le condamnă. Până când nu ne dorim ceea ce dorește Dumnezeu, nu ne putem opune nici unei ispite. Până nu înțelegem clar voia lui Dumnezeu și nu luăm decizia „de a voi în fiecare clipă ceea ce voiește Dumnezeu" toată străduania noastră este în zadar.

✔ Uneori nu ne dorim ceea ce dorește Dumnezeu pentru că nu Îl cunoaștem suficient pe El, nu înțelegem suficient dragostea Sa. Nu credem că ne iubește atât de mult pe fiecare dintre noi. Unii se simt nevrednici și nu cred (la modul practic, nu doar teoretic) că întreg cerul ar putea fi interesat tocmai de ei.

„Isus ne este prezentat străbătând dealurile Iudeii, nu ca un om apăsat de greutatea anilor. El era în puterea umanității Sale. Isus a avut odată vârsta pe care o ai tu acum. Isus a avut parte de

împrejurări ca ale tale, de cugetări ca ale tale în această perioadă din viața ta. El nu poate să nu te bage în seamă în această perioadă critică. El vede pericolele ce te așteaptă. El este familiarizat cu ispitele tale. El te cheamă să-I urmezi exemplul." (*Înalta noastră chemare*, pag. 55).

Alții se simt „preavrednici". Consideră că de fapt nu sunt chiar atât de vinovați: doar s-au născut în familii creștine, cunosc toate istorioarele din Biblie, merg la biserică regulat, nu fac rău nimănui...

Atunci când vom înțelege dragostea Sa, ne vom vedea pe noi exact așa cum suntem, și nu vom dori altceva decât „facă-se voia Ta", căci acesta este cel mai bun lucru pe care l-am putea alege.

✔ Și mai e o problemă cu care ne confruntăm toți, tineri sau mai puțin tineri. Problema păcatului. Ce facem atunci când am greșit?

"Copilașilor, vă scriu aceste lucruri ca să nu păcătuiți. Dar, dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel Neprihănit." (1 Ioan 2.1).

„Dacă în diferite ispite suntem surprinși sau înșelați în păcat, El nu Se întoarce de la noi și nu ne lasă să pierim. Nu, nu. Mântuitorul nostru nu este așa. ...

Dacă ai căderi și ești înșelat în păcat, să nu simți că nu te poți ruga, ... ci caută-L pe Domnul cu mai mult zel. Sângele lui Isus pledează cu putere și eficiență pentru cei ce sunt căzuți, pentru cei ce sunt rebeli, pentru cei ce păcătuiesc împotriva marii lumini și a dragostei". (*Înalta noastră chemare*, pag. 47).

„Gândește plin de speranță și curaj. Prin credință împotrivește-te lui Satana și uitându-te la Isus, care este autorul și desăvârșitorul credinței tale, spune: „Isuse, Răscumpărătorul meu, eu sunt slab. Nu pot face nimic fără ajutorul Tău deosebit. Îmi agăț sufletul neajutorat de Tine." (*Înalta noastră chemare*, pag. 39).

Dacă un lucru încă ne biruiește, să ne întrebăm de ce? Fie nu credem că e rău, fie nu suntem dispuși să renunțăm la el pentru că ne place, sau nu suntem dispuși să depunem efortul necesar de a ne opune, sau poate nu avem timp să ne luăm în serios problemele, sau …

Oricare ar fi motivul, dacă vrem să creștem în Hristos să ne reamintim că trăirea zilnică trebuie să aibă la bază acest principiu: „Voiește în fiecare clipă ceea ce voiește Dumnezeu. ... Apoi stăruiește asupra gândului că ești în prezența lui Isus, umblând cu Dumnezeu, având viața ascunsă cu Hristos în Dumnezeu". (*Înalta noastră chemare*, pag. 39).

Adriana Crăcea

Evoluția Pământului... cu Dumnezeu

„Prin credință pricepem că lumea a fost făcută prin Cuvântul lui Dumnezeu, așa că tot ce se vede n-a fost făcut din lucruri care se văd.” (*Evrei 11:3*).

De multe ori m-am întrebat: „De ce se vorbește atât de puțin despre Dumnezeu? De ce refuzăm să-L recunoaștem? De ce nu ne este familiar?” Am urmărit de mai multe ori convorbirea dintre două persoane: subiectul unei emisiuni, marile teme din publicații… toate, absolut toate Îl scot pe Dumnezeu din calcule; încearcă să explice scopul vieții, succesul, fericirea fără El… Baza tuturor științelor e evoluția. Totul se explică în virtutea unei perioade îndelungate în care totul a evoluat de la forme inferioare, microscopice, la realitățile de azi.

Dar noi… tinerii? Cum ne raportăm la aceasta? Care e poziția noastră în cadrul acestei realități? Îl recunoaștem pe Dumnezeu ca și Creator, un Dumnezeu Atotputernic, omniscient și omniprezent?

„Cine a măsurat apele cu mâna lui? Cine a măsurat cerurile cu palma, și a strâns țărâna pământului într-o treime de măsură? Cine a cântărit munții cu cântarul, și dealurile cu cumpăna?” (*Isaia 40:12*).

„Știi cum cârmuiește Dumnezeu norii, și cum face să strălucească din ei fulgerul Său? Înțelegi tu plutirea norilor, minunile Aceluia a cărui știință este desăvârșită?” (*Iov 37:15,16*).

Care din noi nu s-a gândit vreodată la mecanismele care stau la baza funcționării cu precizie matematică a universului nostru? Cine nu e profund impresionat de măreția naturii, a stâncilor, a mării, a resurselor energetice, a complexității plantelor… ?

Nu există nici un motiv care să ne facă să credem că omul provine din formele inferioare ale domeniului animal sau din lumea plantelor și că s-a dezvoltat încet, cuprinzând trepte de evoluție. „Genealogia neamului nostru omenesc, așa cum ne este dată prin inspirație, ne duce înapoi la originea sa, nu la o linie de germeni, moluște și patrupede în dezvoltare, ci la Marele Creator." (*Patriarhi și Profeți, pag. 23*).

Pentru o înțelegere cât mai clară a transformărilor care au survenit în urma căderii în păcat, o să ne îndreptăm atenția asupra a trei perioade din istoria Pământului:

1. Pământul - după creație

„Când a ieșit din mâna Creatorului său, pământul era deosebit de frumos.

Suprafața sa era variat dispusă, cu munți, dealuri și câmpii, intersectate din loc în loc de râuri mari și lacuri încântătoare; dar dealurile și munții nu erau prăpăstioși și accidentați, plini de coborâșuri amețitoare și abisuri înspăimântătoare, așa cum sunt astăzi; vârfurile ascuțite și inegale ale munților pământului erau îngropate sub pământul roditor, care făcea ca pretutindeni să crească o vegetație luxuriantă. Nu existau mlaștini nesănătoase sau pământuri aride. Boschete pline de farmec și flori delicate se înfățișau ochilor în orice parte ai fi privit. Înălțimile erau acoperite de copaci mult mai falnici decât cei care există astăzi. Aerul era curat și sănătos, nepoluat de miasme otrăvitoare. Întreaga priveliște întrecea în frumusețe chiar și grădina cea mai bogat ornamentată a celui mai de seamă palat. Oștile cerești priveau scena cu încântare și se bucurau la vederea minunatelor lucrări ale lui Dumnezeu." (Patriarhi și Profeți, pag. 22).

2. Pământul - înainte de potop

„În zilele lui Noe, pământul se afla sub un îndoit blestem, ca urmare a păcatului neascultării lui Adam și a crimei comise de Cain. Totuși, acest fapt n-a schimbat prea mult fața naturii. Existau semne evidente ale stricăciunii, dar pământul era încă bogat și frumos din pricina darurilor providenței divine. Dealurile erau încoronate cu pomi maiestuoși, pe care se sprijineau coardele încărcate cu rod ale viței de vie. Câmpiile întinse, asemenea unor grădini, erau înveșmântate cu verdeață și plăcut îmbălsămate de parfumul miilor de flori. De toate felurile și aproape fără limită erau roadele pământului. Copacii întreceau cu mult în mărime, frumusețe și într-o perfectă simetrie orice copac de astăzi; lemnul lor era dintr-un țesut fin de fibre, dar foarte tare, foarte asemănător pietrei și aproape la fel de rezistent. Aurul, argintul și pietrele prețioase se aflau din belșug." (*Patriarhi și Profeți pag. 66*).

3. Pământul – după potop

„Întreaga suprafață a pământului a fost schimbată de apele potopului.

Al treilea blestem se abătuse asupra lui din cauza păcatului. Când apele au început să scadă, dealurile și munții erau înconjurați de o apă tulbure fără sfârșit. Pretutindeni zăceau cadavrele oamenilor și ale animalelor. Domnul n-a îngăduit ca acestea să rămână ca să se descompună și să infecteze aerul; de aceea, El a făcut pământul un vast cimitir. Un vânt violent, care a fost pus să sufle cu scopul de a zvânta apele, le-a pus în mișcare cu o mare forță, în unele cazuri dislocând și purtând cu el vârfurile munților, îngrămădind copaci, stânci și pământ peste cadavrele celor morți. Prin aceleași mijloace, argintul și aurul, lemnul scump și pietrele prețioase, care îmbogățeau și înfrumusețau lumea dinainte de potop și pe care aceasta le idolatrizase, au fost ascunse de vederea și posibilitatea oamenilor de a le găsi, căci acțiunea violentă a apelor a îngrămădit asupra acestor comori pământ și stânci, iar în unele cazuri a format munți deasupra lor."

„Pământul avea acum aspectul unui haos și unei pustiiri cu neputință de descris. Munții, cândva atât de frumoși în desăvârșita lor simetrie, erau acum accidentați și neregulat dispuși. Pietre, colțuri de stâncă și creste sălbatice erau presărate pe întreaga față a pământului. În multe locuri dealurile și munții au dispărut, fără să lase vreo urmă a locului în care au fost cândva; iar câmpiile au cedat locul lanțurilor de munți. În unele părți, aceste schimbări erau mult mai evidente decât în altele."

„În timpul potopului, păduri imense au fost îngropate sub pământ. Acestea s-au transformat de atunci în cărbuni, formând straturi uriașe ce există în zilele noastre, dând de asemenea naștere la marile zăcăminte de petrol." (*Patriarhi și Profeți, p. 81, 82*).

Majoritatea oamenilor trăiesc cu impresia că știința și religia sunt incompatibile. Totuși, un număr de savanți au crezut în Creație. Numele lor alcătuiește o pleiadă impresionantă. Dintre ei, amintim doar câțiva: Francis Bacon, Galileo Galilei, Blaise Pascal, Wilhelm Leibnitz, John Woodward, John Dalton - în perioada timpurie; Michael Faraday, Samuel Morse - în perioada imediat pre-darwinistă; Richard Owen, James Joule, Loius Pasteur, William Thompson Kelvin, James Maxwell, John Pettigrew, John Fleming - în perioada imediat post-darwinistă; Howard Kelly, Paul Lemoine, Arthur Wilder-Smith - contemporani.

Iată ce spunea părintele cuanticii, fizicianul german Max Planck, în cuvântarea rostită la ceremonia de decernare a Premiului Nobel pentru fizică (1918): „Ca un om care și-a dedicat întreaga viață științei exacte – studiului materiei - vă pot spune, ca rezultat al cercetărilor mele în legătura cu atomii, doar atât: nu există materie ca atare. Tot ceea ce numim 'materie' își are originea și există doar în virtutea unei

forțe care face să vibreze particulele unui atom și care menține integritatea acestui minuscul sistem solar al atomului. Suntem obligati să presupunem că în spatele acestei forțe există minte conștientă și inteligentă. Această minte este matricea întregii creații."

„Cerurile au fost făcute prin Cuvântul Domnului, și toată oștirea prin suflarea gurii Lui". „Căci El zice, și se face; poruncește și ce poruncește ia ființă" (*Ps.33:6,9*). „El a așezat pământul pe temeliile lui, și niciodată nu se va clătina" (*Psalmii104:5*).

Dumnezeu vorbește: „Opriți-vă, și să știți că Eu sunt Dumnezeu." (*Psalmii 46:10*).

Să ne luăm câteva momente și să privim în jurul nostru , să vedem opera Arhitectului Universului nostru! Să ne gândim la frumusețea răsăritului de soare , la splendoarea apusului, la miile de specii de animale de la târâtoare la pești și de la păsări la mamifere.

„Dumnezeu este temelia tuturor lucrurilor. Întreaga adevărată educație este în armonie cu lucrările Sale; toată educația creștină duce la ascultarea de conducerea Sa. Știința deschide noi perspective orizontului nostru; ea se înalță sus și explorează noi profunzimi; dar, ca rezultat al cercetărilor ei, ea nu aduce nimic care să fie în conflict cu revelația divină. Ignoranța poate căuta să susțină păreri greșite cu privire la Dumnezeu, apelând la știință; dar cartea naturii și Cuvântul scris aruncă una asupra alteia "lumină." (*Patriarhi și Profeți, pag. 89*).

„…lucrările creațiunii mărturisesc despre puterea și măreția lui Dumnezeu. Aceia care iau Cuvântul scris ca sfătuitor al lor vor găsi în el un ajutor prețios în a-L înțelege pe Dumnezeu. ‚Însușirile nevăzute ale Lui se văd lămurit, de la facerea lumii când te uiți cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El, și anume puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui' (*Rom.1:20*)." (*Patriarhi și Profeți, pag. 90*).

Un Dumnezeu minunat! Ce favoare avem să ne numim copiii Lui!

„Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și suntem." (*1 Ioan 3:1 p.p.*). Recunoaște-L în toate…și în cartea naturii!

Mirela Toma

Efectul fluturelui

„TEORIA HAOSULUI” a apărut în secolul trecut, în jurul anului 1960 și a fost dezvoltată odată cu evoluția și creșterea puterii de calcul a computerelor. În ciuda numelui, „teoria haosului” se ocupă cu studierea ordinii, a principiilor, a tiparelor care există în aparenta dezordine pe care noi o vedem în jurul nostru. „Haosul” din teoria haosului, înseamnă ordine în cel mai simplu sens al cuvântului. Dumnezeu a creat lumea în care trăim într-un mod care nu încetează să ne uimească, iar uimirea de care ești cuprins privind lucrarea mâinilor Sale crește pe măsură ce descoperi mai mult și mai adânc creația Sa. Fiecare colțișor al universului este diferit de oricare altul, fiecare ființă este diferită de oricare alta și totuși, în această aparentă dezordine, Dumnezeu a pus legi și principii de neclintit.

Unul dintre inițiatorii teoriei haosului, și poate primul care a făcut experimente în domeniul acesta, este meteorologul Edward Lorenz. În anul 1960 el a creat un sistem de ecuații prin care încerca să simuleze evoluția vremii. La un moment dat, dorind să revadă o anumită secvență de calcul, el a încercat să economisească timp și a pornit de la jumătatea procesului, introducând datele pe care le imprimase calculatorul la o rulare anterioară a programului. Urmărind rezultatele el a fost uimit să constate că acestea sunt total diferite față de ceea ce se aștepta. Într-un final a descoperit ce se întâmplase. Calculatorul stocase în memorie datele cu șase zecimale, dar le impri-

mase doar cu trei. Diferența între două numere era de 0,000127. Totuși această diferență infimă a schimbat radical rezultatele obținute.

Acest efect a ajuns să fie cunoscut sub numele de "efectul fluturelui", și este descris foarte sugestiv prin modul în care mișcarea aripilor unui fluture pornește un întreg lanț de evenimente, ce duce într-un final la apariția unei tornade la o distanță de mii de kilometri de evenimentul inițial. Potențialul formării torandei exista mereu, dar schimbarea atmosferică inițială cauzată de bătaia de aripi a fluturelui este responsabilă de crearea contextului necesar pentru ca tornada să se manifeste sau nu. Mici variații ale condițiilor inițiale pot produce variații majore pe termen lung în comportamentul sistemului.

Probabil că fiecare dintre noi, privind în urmă în propria existență, poate identifica astfel de momente în care o acțiune minoră a dat curs unui întreg lanț de evenimente ce au condus la o schimbare majoră, fie ea pozitivă sau negativă. Poate că auzim uneori expresii de genul: „dacă nu aș fi spus...", sau „ce bine ca am hotărât să ... în acea zi". În ambele cazuri un eveniment minor a produs efecte importante pe termen lung. Unii pot considera că astfel de evenimente sunt aleatoare, alții pot cădea în extrema de a considera că totul este predeterminat, dar nici unii nici ceilalți nu au dreptate întru totul. Creația lui Dumnezeu, pe care noi o vedem încă în „chip întunecos", este întru totul condusă și susținută prin puterea Lui; cu toate acestea, nu totul Îi este supus. Dumnezeu a creat ființe inteligente cărora le-a oferit o conștiință liberă și le-a dat posibilitatea de a alege calea pe care să o urmeze.

În fiecare zi a vieții ne confruntăm cu decizii, de la cele mai banale până la unele hotărâri vitale: alegerea hainelor sau a pantofilor pentru ziua respectivă, alegerea hranei potrivite, alegerea între o plimbare cu bicicleta și citirea unei cărți în timpul liber, alegerea unui partener de viață și am putea continua cu exemple la nesfârșit. Suntem tentați în mod evident să acordăm o mai mare atenție unora dintre aceste decizii, iar pe altele să le privim ca nefiind așa de importante; însă orice alegere, chiar și cea mai mică, în anumite circumstanțe poate avea cele mai mari consecințe. De exemplu, a face un pas greșit atunci când mergi pe stradă poate avea drept urmare cel mult un picior scrântit sau o vânătaie, dar dacă te afli pe creasta unui munte, același pas greșit, va duce aproape cu siguranță la moarte.

În zorii existenței omenirii, în grădina Eden, când primii noștri părinți se bucurau de lucrurile pe care Dumnezeu le crease și le declarase ca fiind foarte bune, Eva a întins mâna, a cules un fruct dintr-un pom și apoi a gustat din el. Un gest banal, mai ales luând în cosiderare faptul că Eva se afla într-o grădină; totuși aceasta a fost prima bătaie de aripi a păcatului. Astăzi, la mii de ani de la acel eveniment, moartea stăpânește acest pământ, „toată firea suspină și su-

feră" sub efectele păcatului și vedem în jurul nostru furtuna păcatului dezlănțuită în toată puterea ei. Suntem în bătaia valurilor și a vânturilor acestei furtuni la fiecare pas.

Totuși nu acesta este cel mai mare eveniment declanșat de acel păcat inițial. Faptul care te copleșește, atunci când reușești să-l percepi, este manifestarea deplină și universală a dragostei lui Dumnezeu. Pe crucea Golgotei, Dumnezeu – prin Domnul Hristos – ni S-a descoperit în toată splendoarea dragostei Sale. Acceptarea dragostei și iertării oferite prin jertfa deplină a Domnului Isus ne plasează, în orice circumstanță a vieții, oricât de nefavorabilă ar fi, în „ochiul de liniște" din mijlocul furtunii. Viața trăită în Hristos este o viață de pace lăuntrică, de încredere statornică în fiecare clipă, de acceptare a călăuzirii divine în cele mai mici amănunte ale existenței.

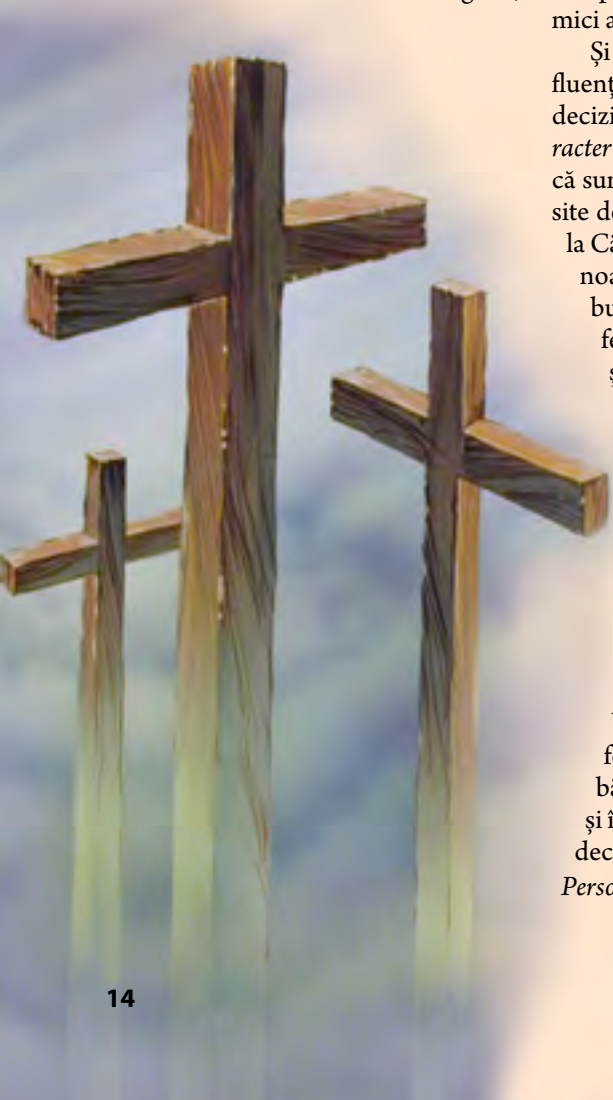

Și pentru că „întregul viitor va fi influențat, spre bine sau spre rău, prin deciziile luate în prezent," (*Minte, Caracter și Personalitate, vol. 2, pag. 47*) fie că sunt decizii majore sau aparent lipsite de semnificație, „să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-I era pusă înainte a suferit crucea, a disprețuit rușinea și șade la dreapta scaunului de domnie a lui Dumnezeu". (*Evr.12:2*). El ne cunoaște, ne acceptă, ne ascultă și „poate să facă nespus mai mult decât cerem sau gândim noi." (*Efeseni 3:20*).

„Voi puteți deveni ceea ce alegeți să fiți. Dacă în momentul acesta, când vă aflați în fața unei decizii ... învățați să faceți ce este bine, veți ajunge cu siguranță la fericire; veți fi plini de succes în bătăliile vieții și veți învia în slavă și în mărire pentru o viață mai bună decât aceasta." (*Minte, Caracter și Personalitate, vol.1, pag. 311*).

Ionuț Epurescu

Despre limite

Moto:
"...a pus anumite hotare locuinței lor, ca ei să caute pe Dumnezeu și să se silească să-L găsească bâjbâind, măcar că nu este departe de fiecare din noi."

Dincolo de limitele

O consecință a nefericirii oamenilor este tocmai această dorință de a-și depăși limitele. Această manifestare a apărut odată cu primii oameni pe Terra. Fericiți fiind, au ascultat sugestia vrăjmașului (prima ființă din univers care a dorit să-și depășească limitele), în speranța că vor avea acces la fericirea supremă, atingând absolutul. Toți oamenii care au pus și pun la îndoială înțelepciunea plină de dragoste a lui Dumnezeu consideră limitele ca niște îngrădiri ale libertății și fericirii. Acești oameni se consideră condamnați să ducă o viață de restricții și neputințe. Pe de altă parte, ei nu acceptă suveranitatea lui Dumnezeu asupra existenței lor. Iar în al treilea rând, preocuparea lor nu include o descoperire continuă a unei vieți extraordinare, ci o căutare continuă de a-și scuza starea actuală. În ceea ce privește normele

de conduită morală avem libertatea să le încălcăm, dar nu avem dreptul. Legile naturii cât și cele ale ființei noastre nu ne dau nici dreptul nici libertatea de a le depăși. Cu toate acestea oamenii încearcă deseori să facă acest lucru. Omul este măsura tuturor lucrurilor. Dar când omul ajunge să fie măsura pentru orice, se crede suveranul a tot, în stare de orice. Își ignoră slăbiciunile, crede că poate atinge absolutul. Această dorință s-a manifestat în toate timpurile luând variate forme: la primii părinți în dorința de a se îndumnezei, la Cain prin dorința de a-și stabili singur termenii raportului cu Dumnezeu, la constructorii din câmpia Șinear prin dorința de a-și crea un imperiu care să îi protejeze de Dumnezeu, în care să-și poată câștiga independența față de Dumnezeu și să reziste intervențiilor Sale. Moise, omul lui Dumnezeu, cel mai blând de pe fața pământului, într-un moment când s-a confundat pe sine cu Dumnezeu s-a apucat cu de la sine putere să facă miracole; Nebucadnețar, mândrul împărat al întregului pământ, cu impresia de suveranitate a Universului, nemuritor, vrednic de închinare; Irod ce vorbește mulțimii cu un glas de Dumnezeu nu de om, iar astăzi capătă nenumărate forme această străveche dorință de a-și depăși limitele. Tinerii acestei generații se străduiesc să facă lucruri situate dincolo de limite, și astfel a apărut Guiness Book, de asemenea știința și tehnologia au venit în sprijinul oamenilor în această năzuință. Modelele de astăzi încurajează la o viață aventuroasă, eliberată de îngrădiri. Ați auzit poate de Alain Robert, supranumit Omul păianjen, un alpinist francez care a escaladat cele mai înalte 80 de clădiri din lume. Iată un om care sfidează legea gravitației și reușește să se deplaseze pe verticală, un om care parcă a depășit limitele umane - un superman. Sporturile extreme sunt la modă; astăzi tinerii, în goana după adrenalină, încearcă cele mai variate forme de risc la grade tot mai înalte, dozele necesitând a fi mărite de la o încercare la alta. Însă, dincolo de toate acestea, doar atunci când Îl accepți pe El în viața ta, descoperirea propriilor limite este un salt spre infinit. Descoperind limita Îl descoperim pe El – cel nelimitat.

Originea și scopul limitelor

O singură ființă din univers este lipsită de limite și aceasta este Dumnezeul infinit. Nelimitat în timp, nelimitat în spațiu, nelimitat în cunoaștere, nelimitat în putere. ”Dumnezeu” nu este o funcție sau un titlu, ci suprema formă de existență din Univers. În El se află geneza tuturor lucrurilor și ființelor fiindcă El este Creatorul ”Căci în El avem viața, mișcarea și ființa”. . Deci Dumnezeu așa ne-a creat, cu înzestrări deosebite, cu un potențial uriaș de dezvoltare, dar cu limite temporale, spațiale, intelectuale, sădite în însăși existența noastră, dar și prin exprimarea divină: dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el vei muri negreșit.” O nedreptate?! Nu, acesta era testul dacă omul își accepta și recunoștea condiția și de asemenea recunoștea suveranitatea Suveranului. În

primul rând se poate spune că omul singur s-a limitat prin păcat sperând contrariul când a încălcat porunca divină și anume că se va descătușa din opreliștile divine. De asemenea Dumnezeu a limitat mult ființa umană, dar nu într-un mod arbitrar, ci din dragoste pentru a micșora suferința, a limita răul și a salva ființa umană. Chiar aceasta a fost calea pe care El însuși a ales-o pentru Sine, de a Se autolimita pentru a salva omenirea pierdută. În sfera ascultării de Dumnezeu este siguranță, împlinire, bunăstare. Porunca divină era tocmai balustrada care împiedica omul să cadă în neant, nu bariera care împiedica omului accesul spre o lume superioară. Au pus la îndoială bunele intenții ale Creatorului și sărind bariera, au căzut. Această primă încercare a omului de a-și depași limitele, în loc să îl aducă mai sus cum spera el, l-a dus mult mai jos. Fiecare încercare de a-ți depăși limitele, te limitează. Acest proces funcționează asemeni cătușelor americane: cu cât te zbați mai mult ca să scapi de ele, cu atât te strâng mai mult. Dacă oamenii ar înțelege acest mecanism de la început și nu doar când suportă consecințele, ar fi mult mai dispuși să trăiască și să se bucure așa cum au fost creați.

Putem clasifica limitele astfel:

- limite stabilite de Dumnezeu;
- limite care țin de familie, mediu, cultura din care provenim;
- limite impuse de anumite diferite tipuri de deficiențe (intelectuale, motorii etc.)

"De ce avem limite?", este întrebarea pe care ne-o punem destul de des și căreia destul de rar îi găsim răspuns. Idealul unui număr îngrijorător de mare de tineri este trăirea unei vieți confortabile, o viață în care internetul și televizorul au prioritate, toate acestea nu te cheamă la luptă, ci doar la o simplă acceptare a ceea ce ți se oferă. E adevărat că marea majoritate a oamenilor își acceptă limitele sau nici măcar nu și le-au descoperit, acceptând viețuirea într-un cerc foarte restrâns, plin de nepăsare și comoditate. Iar atunci când realitatea ne copleșește, de multe ori rămânem fără soluție la această problemă și astfel încercăm o evadare din lumea reală, cea cu limite, în lumea ficțiunii, a visării, o lume nelimitată. Acolo eforturile sunt minime, iar reușitele maxime; este simplu, prea simplu ca să refuzi. Să încercăm totuși să găsim răspuns acestei întrebări, răspuns pe care ni-l dă Acela care ni le-a stabilit sau a îngăduit limita în viața noastră: „A pus anumite hotare locuinței lor, ca ei să caute pe Dumnezeu și să se silească să-L găsească bâjbâind, măcar că nu este departe de fiecare din noi." Dumnezeu Se ascunde în spatele limitelor noastre pentru ca noi să-L căutăm. "Dar Tu ești un Dumnezeu care Te ascunzi, Tu, Dumnezeul lui Israel, Mântuitorule!" La jocul de-a v-ați ascunsea farmecul este să fii găsit, nu de a rămâne în ascunzătoare pentru totdeauna. Dumnezeu Se bucură să-L căutăm, de

aceea ne îndeamnă în repetate rânduri: căutați-Mă și este foarte fericit să Îl găsim. „M-am lăsat găsit de un popor care nu Mă caută.” De asemenea trăim cu limite pentru a ne menține atitudinea corectă în raport cu El. Iar un alt motiv pentru care Dumnezeu pune limite, este de a limita răul. „Să-l împiedicăm, dar, acum ca nu cumva să-și întindă mâna, să ia și din pomul vieții, să mănânce din el și să trăiască în veci.” Atunci Domnul a zis: „Duhul Meu nu va rămâne pururi în om, căci și omul nu este decât carne păcătoasă: totuși zilele lui vor fi de o sută douăzeci de ani.” Duhul Meu nu va rămânea pururea în om, să le încurcăm limbile... Haidem! să Ne coborâm și să le încurcăm acolo limba, ca să nu-și mai înțeleagă vorba unii altora!”Și Domnul i-a împrăștiat de acolo pe toată fața pământului; așa că au încetat să zidească cetatea.

Descoperă și acceptă-ți umanitatea

A-ți accepta umanitatea înseamnă a-ți accepta limitele. A spune “om” înseamnă a spune “limite”. Aproape că au devenit sinonime cele două cuvinte. Dar pentru a le accepta este necesar mai întâi a le descoperi. Limitele sunt cele care ne ajută să descoperim cine suntem în realitate, ne face stringentă nevoia de ajutor, ne leagă de cer, ne schimbă perspectiva asupra vieții, ne conturează și mai clar efemeritatea acestei lumi. Aceasta este lucrarea la care suntem chemați: să ne explorăm propria ființă spre a descoperi comorile pe care Dumnezeu le-a ascuns în ea. Aceasta cere efort, perseverență, înțelepciune. Doar atunci când ne-am descoperit limitele, deci posibilitățile uriașe pe care le avem, ajungem să nu ne mai dorim să le mai depășim. Chiar dacă suntem limitați, restrânși, totuși aceste limite sunt la mult mai mare distanță decât credem noi acum. Vom lua mai târziu câteva exemple care cu siguranță ne vor convinge de această realitate. Eforturile personale ne pot aduce reușite spectaculoase însă acceptarea planului divin aduce împlinirea chemării. Întrebarea al cărei răspuns este atât de râvnit este: Ce sunt chemat să îndeplinesc?

Lucrul cel mai important nu este efortul independent de a ne descoperi posibilitățile, ci dispoziția de a ne preda cu întreaga noastră ființă lui Dumnezeu, Singurul care ne poate ajuta să ne îndeplinim chemarea pentru care am fost chemați la existență. Suntem unici chiar dacă mai sunt și au mai fost miliarde de ființe din aceeași specie. Nu e o întâmplare a naturii, ci am fost creați de Dumnezeu cu un scop precis, cu un loc sigur.

Ființa noastră, viața noastră - într-un cuvânt: existența noastră, este asemenea unei piese de puzzle. Acceptă-ți poziția și trăiește-ți viața între limitele piesei tale; umple golul din panorama existenței umane, gol pe care doar tu din cele 6 miliarde de locuitori ai Terrei îl poți umple. Viața între limite nu este nici mai mult nici mai puțin decât bordurile piesei. Chiar dacă planul inițial a fost și rămâne ca fiecare om să aibă locul său în această panoramă, chiar și după răzvrătirea umanității Dumnezeu a găsit soluția când forma nu mai avea formă pentru ca jocul să

continue și în final peisajul să fie întregit. Fiecare piesă e importantă - tu ești important; fără de tine puzzle-ul nu este complet. Roagă-L pe El să te ajute să îți descoperi chemarea și să o îndeplinești până la limite.

Limitările, parte a planului divin

E greu într-o societate în care toți văd limitele ca fiind eșecuri, într-o societate în care nimeni nu vrea să piardă, ci toți vor să câștige, să crezi că limita ta este un dar, o oportunitate spre altceva, însă a-ți descoperi limitele înseamnă a-L descoperi pe El. Idealul nostru ca tineri este să fim învingători. Ca tânăr, cu singurănță deții multe din caracteristicile necesare unui învingător: curaj, entuziasm, credință, perseverență, însă... de prea multe ori uităm ceva esențial, uităm de fapt că ,o viață de învingător înseamnă și un lung șir de eșecuri. Mai dificil este atunci când limitelor pe care ni le-am descoperit, acceptat și asumat li se adaugă și altele: deficiențe, traume sufletești, pierderi materiale. Cum ne raportăm la acestea? Pentru a ne putea raporta corect este important să Îl acceptăm pe Dumnezeu în viața noastră. Credința este singura care ne poate pune într-o relație corectă cu neajunsurile din viață. Nu suntem chemați să înțelegem acestă nedreptate, ci suntem chemați să pătrundem dincolo de cortină, să căutăm să înțelegem limita ca parte a planului divin și nu ca parte a acestei vieți. Chiar dacă după frustrări și lupte ajungem să ne acceptăm limitele, constatând că facem parte din normalitate, că împărtășim aceeași soartă ca celelalte miliarde de pământeni, sau chiar dacă am înțeles câte ceva cu privire la rostul existenței noastre, atunci când limitelor li se mai adaugă alte limitări reacționăm foarte ciudat. Acceptăm faptul că vom muri cândva pe la 70, 80 de ani, dar când o boală incurabilă ne țintuiește la pat, chiar în floarea vârstei reducându-ne drastic șansa de a supraviețui, suntem copleșiți. (Ex. Ezechia). Suntem de acord că oricât am bate din mâini nu reușim să zburăm, dar ni se pare numai normal să ne folosim picioarele pentru a ne deplasa, și când un accident ne aruncă într-un cărucior cu rotile ne revoltăm, ne descurajăm, disperăm chiar. Lista este lungă căci după cum scria poetul ”sunt boli ce-și ascund vindecarea, mai multe ca oamenii toți”. Totuși e absurd ce se-ntâmplă și se-ntâmplă în fiece zi, de aproape că a ajuns parte din normalitate suferința, pierderea.... Ne întrebăm de ce? Poate cu o inimă răzvrătită, fluturând pumnii în vânt (de ce tocmai mie, de ce așa curând, de ce așa rău, ... de ce?) sau cu dorința sinceră de a înțelege și cu inima încrezătoare în iubirea infinită a Tatălui ceresc. Dumnezeu dorește să ne dea răspunsul, dar mai întâi El vrea

să fim dispuși să-L acceptăm, El își dorește să ne vindece sufletul cât mai ușor dar uneori este inevitabilă durerea pentru un bine al nostru deplin.

„Căci întristările noastre ușoare, de o clipă, lucrează pentru noi tot mai mult o greutate veșnică de slavă". (*2 Corinteni 4:17*).

"Ba mai mult, ne bucurăm chiar și în necazurile noastre; căci știm că necazul aduce răbdare" (Romani 5:3,4).

Nici unul din bărbații lui Dumnezeu nu au fost lipsiți de limitări, și din propriile lor mărturii descoperim ca tocmai limitările au fost calea spre sfințire.

Oamenii lui Dumnezeu au fost binecuvântați cu diverse limitări. Avraam fără copii, apoi chemat să aducă jertfă pe fiul făgăduinței, Iov lipsit de toate bunurile, de toți copiii, de sănătate, de loialitatea soției și a prietenilor, de orice mângâiere, aparent chiar de prezența lui Dumnezeu, Iosif vândut ca sclav în Egipt, întemnițat pe nedrept, Moise exilat 40 de ani în munții Madianului îndeplinind umila slujbă de păstor, cu o vorbire greoaie, lipsit de bucuria de a păși alături de frații săi în țara promisă, Ieremia proorocul plângător, cum mai este numit, singur, depresiv, hărțuit, batjocorit, chinuit, Pavel celibatar, cu o vedere slabă, victimă a nenumarate persecuții, pecetluindu-și cu propriul sânge mărturia. Harul Meu îți este de ajuns. Astăzi printre noi trăiesc oameni cu limitări mari, dar care ajung să fie cu adevărat mari. Aceștia ne demonstrează că în limitele noastre avem o mină uimitoarte cu lucruri de preț. Este ciudat că doar atunci când pierdem speranța pentru comoara lumească descoperim adevărata comoară eternă.

Când Dumnezeu S-a limitat

Pentru a fi convinși de intențiile bune ale lui Dumnezeu cu noi și de dragostea Sa, El S-a autolimitat.

Dumnezeul infinit-prunc înfășat în scutece, culcat într-o iesle, crescut într-o casă modestă, fără casă, fără bunuri materiale, singur în cel mai dificil moment al vieții, judecat și condamnat la moarte pentru că a făcut numai bine, a acceptat să trăiască copleșit de limite. Pentru tine ca și tânăr limita poate fi o provocare sau o povară. Astăzi este timpul deciziilor, astăzi poți alege să trăiești cu adevărat între bordurile piesei tale sau să te cufunzi undeva în infinitul teribilismului sau de ce nu, al comodității, al ignoranței.

Valoarea ta înseamnă limita ta. Luptă! Crede! Fii perseverent și nu renunța în călătoria ta de a-ți descoperi limitele! Descoperindu-ți-le Îl vei descoperi pe El - Inițiatorul călătoriei tale - iar călătoria va continua, tu și El, o veșnicie ... fără limită.

Bogdan Pomană

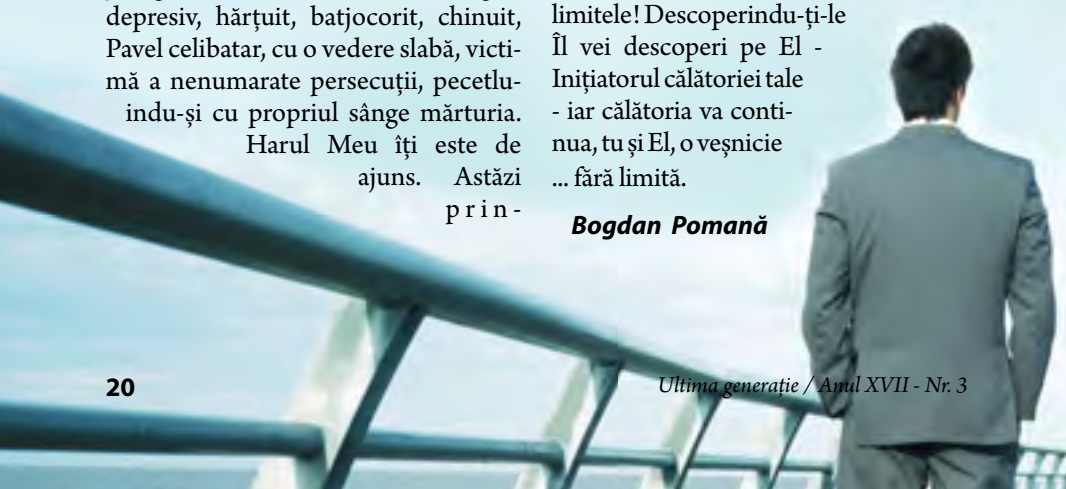

Un Squanto trimis înainte

"Le-a trimis înainte pe un om".
(Psalmii 105:17 p.p.)

Plymouth, Massachusetts

În fiecare an sute de mii de turiști vin să vadă stânca pe care au pus pentru prima dată piciorul primii emigranți în ceea ce urma să devină, 150 de ani mai târziu, Statele Unite ale Americii. Evenimentul avea loc în 1620. Aceste 102 persoane au deținut întotdeauna un loc special în inima americanilor datorită greutăților pe care le-au înfruntat.

Atât de mare este respectul ce li se poartă, încât au devenit în mod simbolic strămoșii națiunii americane și au fost numiți "părinții peregrini". Cine erau de fapt aceștia?

O grupare desprinsă din biserica Anglicană, a plecat în 1606, sub conducerea lui William Brewster la Leiden, în Olanda. Au părăsit Anglia pentru a scăpa de persecuția religioasă declanșată acolo, sub Iacob I Stuart.

Viața din târgul meșteșugăresc care era Leiden la vremea aceea era grea și străină fermierilor englezi. Astfel că, după ce au trăit în Leiden mai bine de zece ani, unii dintre membrii grupului au votat în favoarea emigrării în America. Călătoria a fost finanțată de un grup de investitori puritani din Londra cărora li s-au promis produse din Lumea Nouă în schimbul ajutorului acordat.

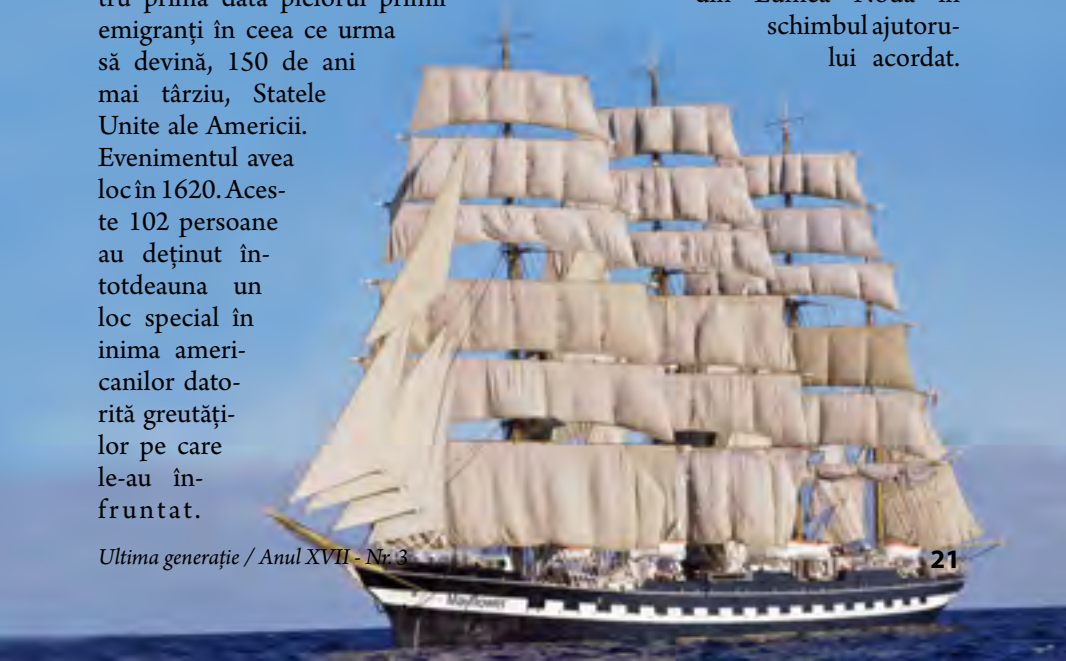

Ei urmau să ajungă în Virginia, la vremea aceea singura colonie engleză în Lumea Nouă.

Pe 6 septembrie 1620, un grup de 102 persoane, bărbați, femei și copii, au părăsit portul Plymouth din Anglia cu destinația America. Numele vaporului era Mayflower.

Pe 11 noiembrie Mayflower a ancorat într-un golf aflat cam unde se află astăzi Provincetown. Nava a rămas ancorată acolo în următoarele săptămâni, în timp ce un grup de bărbați a explorat Cape Cod pentru a găsi o zonă prielnică așezării unei noi colonii.

Odată găsită aceasta, pe 21 decembrie 1620, părinții peregrini au debarcat de pe Mayflower pentru a fonda colonia Plymouth, prima așezare permanentă din Noua Anglie.

Peregrinii se aflau acum la mai mult de 800 km NE de locul din Virginia unde intenționaseră să ajungă. Fuseseră autorizați să se așeze în Virginia, dar Dumnezeu hotărâse altfel.

Datorita unor furtuni puternice în Atlantic, și a unor defecțiuni tehnice ce au dus la greșeli de navigație, au ajuns în cu totul alt loc. Aceasta a fost prima intervenție miraculoasă a lui Dumnezeu.

Fiind în pericol de a se scinda, dar totuși conștienți de nevoia de a rămâne împreună pentru a putea supraviețui, 41 de bărbați, dintre care merită amintiți John Alden, William Bradford, William Brewstar, Miles Standish, s-au adunat în cabina vaporului Mayflower pentru a semna prima constituție scrisă în America.

Cu toate acestea, este posibil ca ei să nu fi supraviețuit pentru a deveni părinții națiunii americane, dacă n-ar fi avut loc două evenimente aparent fără nici o legătură între ele care dovedesc în mod clar intervenția lui Dumnezeu. Unul dintre aceste a fost o epidemie de variolă, iar celălalt era legat de viața unui băștinaș pe nume Squanto. Ciudățenia apariției lui Squanto, la momentul acela și cunoscând tot ce cunoștea, a fost o dovadă extrem de clară că Dumnezeul la care se rugau atât de des peregrinii, a făcut ca într-adevăr să strălucească fața Lui peste ei.

Indienii au fost de la început lipsiți de apărare față de bolile omului alb. De fapt, aceste boli, și în special variola, îi ucideau cu sutele de mii. Aceasta este ceea ce i se întâmplase în 1619 unui trib de indieni care locuiau atunci în zona numită azi Plymouth Massachusetts. Variola, luată de la exploratorii albi, îi ucisese pe toți. Așa se face că pământul pe care-l pregătiseră pentru a fi cultivat, zăcea părăginit așteptându-i pe părinții peregrini care au sosit un an mai târziu. Dacă peregrinii nu ar fi avut acest pământ pregătit pentru recoltele din primul lor an, când au suferit adesea de foame, poate că ar fi pierit și ar fi fost de mult uitați.

Exista totuși un membru al acelui trib care nu fusese ucis de variolă, Squanto. El fusese capturat de un vapor englez cu mulți ani în urmă și dus în Spania unde căpitanul vasului a încercat să-l vândă ca sclav. Reușește să evadeze, ajutat de niște călugări, rămâ-

ne o vreme la ei apoi fuge la Londra unde trăiește ca servitor al unui negustor bogat. Fiindu-i dor de tribul lui, el pleacă înapoi spre țara sa natală ca pilot pe un vas britanic, și sosește acolo cu șase luni înaintea sosirii peregrinilor și la câteva luni după moartea indienilor din tribul lui.

Când părinții peregrini au păsit pe țărm, într-o lume cu totul străină, izolați de orice ajutor din afară, ignoranți în ceea ce privește viața în acele locuri, l-au găsit pe Squanto, probabil singurul indian din lumea nouă care nu numai că vorbea limba lor, dar a fost și dispus să-i ajute. El i-a învățat să pescuiască, să cultive porumbul și să folosească plantele de leac cunoscute de tribul său. În 1621 Squanto a fost folosit ca translator la semnarea Tratatului de la Plymouth. Tratatul a fost încheiat între un șef al indienilor americani, Massasoit și guvernatorul William Bradford.

În timp ce era ghidul unui grup ce explora împrejurimile coloniei, Suqanto s-a îmbolnăvit și apoi a murit, la vârsta de numai 37 de ani. Își făcuse datoria.

Foarte adesea viața noastră este cutremurată de furtuni de diferite feluri: boli, dezastre, durere, lovesc în noi. De multe ori busola noastră încetează să mai indice corect și evenimente pe care noi le vedem ca piedici sau dezastre dau un alt curs vieții noastre. Dacă ne-am încredințat viața lui Dumnezeu trebuie să rămânem liniștiți, conștienți că "toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume, spre binele celor ce sunt chemați după planul Său"(Romani 8:28). Este suficient să privim în istoria biblică și în istoria lumii pentru a vedea că tot timpul Tatăl nostru bun este la cârmă, pregătind din timp calea pe care să umblăm. Dumnezeu îl așează și pentru noi pe Squanto pe țărm.

Surse:
http://en.wikipedia.org/wiki/Plymouth_Colony
http://en.wikipedia.org/wiki/Pilgrim_Fathers_Memorial
http://encyclopedia.farlex.com/Pilgrim+Fathers
http://en.wikipedia.org/wiki/Squanto

Luminița Husac

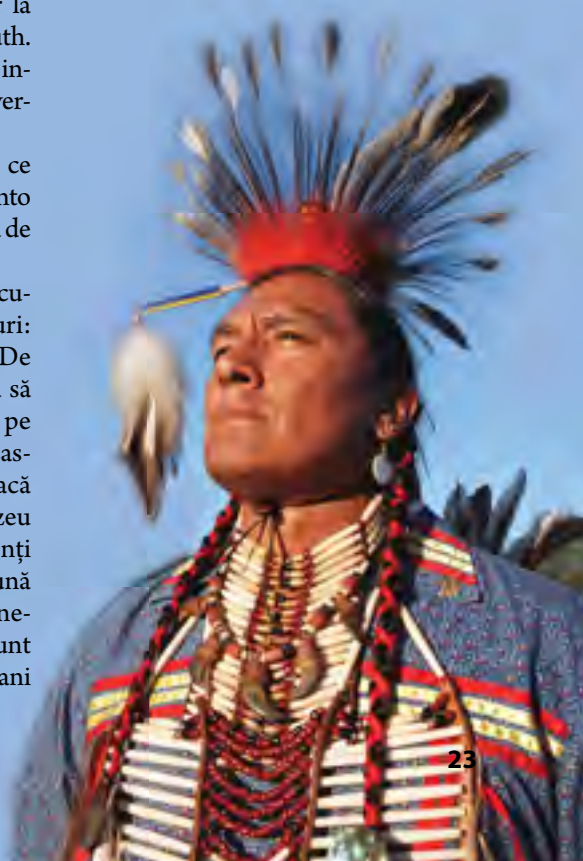

Tabără de copii la Porumbacu

În perioada 19-30 iulie s-a organizat la Campusul AZSMR din Porumbacu o tabără pentru copii la care au participat numeroși copii din Uniune. Cazarea s-a făcut în corturi și în cabană, iar programul a inclus studii biblice, drumeții pe traseele montane din împrejurimi, jocuri, foc de tabără etc.

Mulțumim tuturor celor care au sprijinit într-un fel sau altul realizarea acestui proiect și sperăm ca lucrurile bune învățate, precum și prieteniile legate sau consolidate cu această ocazie, să aducă roade și mai târziu, până în veșnicie.

Împreună la studiu,

la joacă,

la muncă,

la masă

Împreună

În drumeție

Tabără în Ardealul de Nord, Budureasa

Sub binecuvântarea lui Dumnezeu și cu ajutorul organizatorilor Departamentului de tineret al Conferinței Ardealul de Nord, în perioada 11-19 iulie 2009 ne-am bucurat de prezența lui Dumnezeu, atât prin Cuvântul Său, cât și prin natură, în cadrul unei întruniri de tineret, la Budureasa.

Pe parcursul taberei am studiat diferite teme, sub genericul: 'Și Dumnezeu a zis...', Gen. 1:26 p.p., 31 p.p. Dintre temele studiate amintim:
- Restaurând imaginea lui Dumnezeu;
- După chipul și asemănarea Lui;
- Chipuri și închipuiri;
- Imaginea transformată de sunet;
- Să recreem, să refacem.

Recunoaștem cu toții atotputernicia lui Dumnezeu, modul minunat în care El a creat totul, de la aștrii la natură, de la pasăre la om, totul în cel mai minunat mod.

'Când Adam a ieșit din mâinile Creatorului, era asemănator cu Făcatorul lui, ca natură fizică, mintală și spirituală. Scopul lui Dumnezeu a fost ca omul să descopere cu atât mai mult acest chip, cu cât trăia mai mult, să reflecte din ce în ce mai fidel slava Creatorului.'

Recunoaștem cu toții că: 'Starea lumii noaste este alarmantă. Oriunde ne îndreptăm privirea vedem debilitate, chipuri pipernicite, membre paralizate, capete diforme și schilodiri de orice fel. Păcatul, nelegiurea și violarea legilor naturii sunt cauza acestor îngrămădiri de jale și suferință asupra oamenilor. O mare parte din tineretul care trăiește azi e fără valoare.' (*Un apel solemn*, pag. 8).

Pentru acest fapt, 'Refacerea în om a chipului Creatorului Său, readucerea sa la perfecțiunea în care fusese creat, sprijinirea dezvoltării trupului, minții și sufletului, astfel încât să poată fi împlinit scopul divin avut în vedere la crearea lui, - iată care avea să fie lucrarea de răscumpărare. Acesta este obiectivul educației, marele obiectiv al vieții.' (*Educatia*, pag. 11).

Însă în pelerinajul său terestru, omul a deteriorat imaginea Lui. Pentru că noi în puterea noastră nu putem să refacem imaginea, suntem îndemnați: 'Îmi pusesem nădejdea în Domnul, și El S-a plecat spre mine, mi-a ascultat strigătele. M-a scos din groapa pieirii, din fundul mocirlei; mi-a pus picioarele pe stâncă, și mi-a întărit pașii. Mi-a pus în gură o cântare nouă, o laudă pentru Dumnezeul nostru. Mulți au văzut lucrul acesta, s-au temut, și s-au încrezut în Domnul. Ferice de omul care își pune încrederea în Domnul, și care nu se îndreaptă spre cei trufași și mincinoși! Doamne, Dumnezeule, multe sunt minunile și planurile Tale pentru mine: nimeni nu se poate asemăna cu Tine. Aș vrea să le vestesc și să le trâmbițez, dar numărul lor este prea mare ca să le povestesc. Tu nu dorești nici jertfă, nici dar de mâncare, ci mi-ai străpuns urechile; nu ceri nici ardere de tot, nici jertfă de ispășire. "Atunci am zis : ,Iată-mă că vin! - în sulul cărții este scris despre Mine - vreau să fac voia Ta, Dumneze-

ule! Și Legea Ta este în fundul inimii mele.'" Psalmii 40:1-8.

„Pregătirea oamenilor pentru venirea în slavă a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos, când va veni pentru a răsplăti pe fiecare om după faptele sale, se va face prin acceptarea deplină a soliei care proclamă că omul este nimic și Dumnezeu este totul. Am văzut cum puterea Cuvântului face ca micul fir de iarbă să își facă drum spre suprafață și lumină, în ciuda bulgărilor grei de pământ care îl apasă. La fel lucrează Cuvântul puterii și în aceia care cred din toată inima. Cel care recunoaște că nu este nimic – slab și neajutorat ca iarba - va fi întărit să facă lucruri mari și va fi ridicat deasupra pământului, în lumina prezenței lui Dumnezeu." (*Evanghelia în Creațiune*, cap. 6).

Intrucât suntem ființe sociabile, suntem modelați de ceea ce privim și ascultăm. Influența imaginii, a muzicii și a oamenilor, este mai puternică decât am crede. Pentru aceasta ar fi de dorit să urmăm sfatul din Psalmii 101:3.

În cadrul taberei am fost implicați și în activități misionare: distribuirea de cărți și pliante în parcul orașului Beiuș, vizitarea unei case de copii și a unui azil de bătrâni, din apropiere. Pentru bucuria de a vizita locurile frumoase din Munții Apuseni, una din zile a fost alocată exclusiv excursiei la Stâna de Vale. Am putut declara cu toții: „Mari sunt lucrările Domnului, cercetate de toți cei ce le iubesc. Strălucire și măreție este lucrarea Lui și dreptatea Lui ține în veci. El a lăsat o aducere aminte a minunilor Lui, Domnul este îndurător și milostiv." (*Psalmii 111: 2-4 p.p.*).

Mulțumim Domnului pentru binecuvântările pe care le-am trăit în mijlocul naturii, și de părtășia de care ne-am bucurat. Fie ca învățăturile primite să lucreze pentru mântuirea tuturor participanților și a acelora cărora ei le vor duce mesajul Evangheliei. Amin

Claudia Mureșan

Tabără de tineret

Porumbacu

14 - 16 august

În perioada 14-16 august, Campusul AZSMR din Porumbacu a găzduit o adunare de tineret care s-a bucurat de o bogată participare, majoritatea fraților fiind bucuroși să petreacă mai multe zile în comuniune cu Creatorul, cu natura și unii cu alții.

Deși cei mai mulți frați au locuit în corturi și programul s-a desfășurat tot într-un cort mare din lemn, acoperit cu prelată, majoritatea fraților s-au bucurat de această întrunire, chiar dacă pentru primele două zile au avut de înfruntat și ploaia.

Programul care l-a avut ca invitat special pe fratele Paul Balbach a culminat cu botezul a 5 suflete tinere în râul din imediata vecinătate.

După-amiaza o parte din tineri au pornit în drumeție spre creasta Munților Făgăraș, întorcându-se obosiți, dar bucuroși după ieșirea în mijlocul naturii.

Clubul de Vacanță (Bran, județul Brașov)

Ceva ne spunea că trebuie să ne facem auziți. Sau, mai bine zis, Cineva... Locuim în Bran, o localitate mică, unde lumea se cunoaște. Dar pe noi cine ne știe? Și dacă s-a auzit de noi, ce se știe? Cu o ocazie trecută, o persoană care tocmai aflase câte ceva, ne încuraja: „Trebuie să ieșiți în față!" Dar cum?

Și Cel care ne-a dat dorința, ne-a arătat și drumul: „Învață pe copil calea pe care trebuie să o urmeze și când va îmbătrâni nu se va abate de la ea." (*Prov. 22:6*) „Educația din primii ani ai copiilor le modelează caracterul atât în privința celor vremelnice, cât și în privința celor religioase." (*Principiile fundamentale ale educației creștine pag. 3*). Iar „la părinții care nu pot fi abordați pe nici o altă cale, se ajunge adesea prin copiii lor." (*Căminul Adventist, pag. 22*).

Din experiența trecută se știa că oamenii din zonă au destul de multe prejudecăți și resping din principiu acțiunile făcute de „pocăiți". Spre surprinderea noastră, la invitația adresată copiilor de la școlile din împrejurimi de a participa la „Clubul de Vacanță", am primit foarte multe solicitări de în-

scriere. Acest răspuns ne-a dat încredere și ne-a îndemnat să privim cu și mai multă responsabilitate lucrarea ce începea să se întrevadă.

„Clubul de Vacață" a fost inițiat cu scopul de oferi ajutor părinților în educarea copiilor lor, de a intra în contact cu aceștia și de a înlătura ideile preconcepute referitoare la activitatea noastră. Planul a fost ca pe perioada vacanței de vară să avem șase întâlniri de câte două ore, o dată la două săptămâni. Fiecare întâlnire a avut ca obiectiv principal formarea obiceiurilor bune, prin diverse activități: povestiri biblice, memorarea unor versete, cântece, poezii, lecții de sănătate, ilustrații din natură, experimente, aplicații practice și diverse jocuri.

Timpul petrecut împreună cu copiii a fost deosebit de plăcut. Am fost impresionați de implicarea acestora în toate activitățile propuse, de atitudinea pozitivă și buna educație de care au dat dovadă cei mici. Deși uneori ne măgulim cu ideea că educația copiilor din biserică este superioară celei a copiilor din afara ei, experiența avută ne-a demonstrat că, în unele cazuri, lucrurile stau diferit.

Serbarea organizată la finalul întâlnirilor ne-a oferit prilejul de a sta de vorbă și cu părinții noilor noștri prieteni. Am fost încurajați să aflăm că intențiile și dorințele noastre chiar au devenit realitate și au produs schimbări în comportamentul copiilor. Ne-

am bucurat să aflăm că este dorința tuturor, atât a copiilor, cât și a părinților, de a continua activitatea Clubului și în perioada anului școlar.

Tot cu ocazia acestei întâlniri festive am avut plăcerea să oferim celor prezenți o gustare sănătoasă, cu sprijinul sorei Lidia Boje, gustare apreciată de cei mici ca neașteptat de delicioasă. De asemenea, am folosit momentul pentru a oferi și câteva cărți deosebit de valoroase în domeniul educației.

„Ce au văzut copiii aici nu vor uita niciodată!", ne spunea un părinte.

Suntem mulțumitori la adresa lui Dumnezeu pentru că ne-a dăruit această experiență și pentru că a pus îndemn în inimile părinților și ale copiilor de a răspunde invitației fără reținere sau prejudecăți. El ne-a chemat la această lucrare, El ne-a călăuzit până acum și suntem recunoscători pentru că ne-a folosit, cu toate că nu avem suficientă pregătire didactică.

Deși știm că există împotrivire față de acest gen de lucrare și ne așteptăm ca și noi să întâmpinăm împotrivire, dorim să-i încurajăm pe cei dispuși să se implice în lucrarea cu copiii să ceară călăuzirea și sprijinul lui Dumnezeu și să pornească pe acest drum împreună cu El. Orice pas pe această cale este asemenea seminței care poate cădea într-un pământ bun și va aduce roade pentru viața veșnică.

Frații din comunitatea Bran

Tabără de tineret la Bicaz

În perioada 11-13 septembrie 2009, într-o zonă pitorească din județul Neamț și anume la Bicaz, a avut loc o tabără de tineret în Conferința Moldova.

Înconjurați de munți, de aer curat și bucurându-se de o vreme frumoasă, tinerii, precum și părinții care i-au însoțit, au putut medita asupra subiectelor importante dezbătute în această tabără.

„Alerg spre țintă", a fost genericul temelor susținute de fr. Cosmin Lupei, în care se atrăgea atenția asupra faptului că pentru a reuși în viața spirituală, dar și în cea pământească, avem nevoie de un țel, care trebuie urmărit cu perseverență.

Sâmbătă după amiază, copiii și tinerii au avut ocazia de a lăuda pe Dumnezeu, iar după apusul soarelui, participanții au avut parte de o surpriză: o cină comună, pusă la dispoziția tuturor de către organizatori.

Duminică dimineață programul a constat dintr-o discuție pe tema „Criterii de alegere a partenerului în vederea unei căsnicii fericite", subiectul fiind analizat atât din punct de vedere al tinerilor necăsătoriți, dar și al celor căsătoriți, sub îndrumarea unui pastor.

A urmat a doua parte a zilei cu o plimbare prin Cheile Bicazului, destinația fiind Lacul Roșu, unde tinerii s-au putut plimba cu barca, iar apoi deplasarea la barajul Bicaz, unde tinerii sau plimbat cu vaporul.

Ca o privire generală, adunarea s-a desfășurat într-o atmosferă plăcută, odihnitoare, fiecare dintre noi bucurându-ne de binecuvântarea lui Dumnezeu și de părtășia frățească.

A consemnat ***Violeta Condrache***

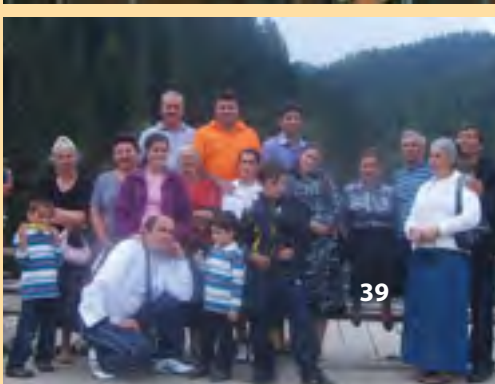

Dorim să vă anunţăm că fraţii din Conferinţa Moldova au pus la dispoziţie un site pe care puteţi urmări evenimente importante din zona în care locuiesc şi activează. Îi puteţi vizita pe adresa: www.azsmr-moldova.ro

ISSN 1223-8872